

Offertorium

Gressus meos dirige secundum eloquium tuum: ut non dominetur mei omnis iniustitia, Domine. (Ps 118:133)

Secreta

Concede, quaesumus, omnipotens Deus: ut huius sacrificii munus oblatum, fragilitatem nostram ab omni malo purget semper et nunquam.

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum est, æquum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere: Domine sancte, Pater omnipotens, aeternus Deus. Qui corporali jejuniis vitia comprimis, mentem elevas, virtutem largiris et præmia, per Christum Dominum nostrum. Per majestatem tuam laudant Angeli, adorant Dominationes, tremunt Potestates. Coeli coelorumque virtutes ac beata Seraphim socia exultatione concelebrant. Cum quibus et nostras voces ut admitti jubeas, deprecamur, supplicii confessione dicentes: Sanctus.

Communio

Nemo te condemnavit, mulier? Nemo, Domine. Nec ego te condemnabo: iam amplius noli peccare. (Ioann 8:10, 11)

Postcommunio

Quaesumus, omnipotens Deus: ut inter eius membra numeremur, cuius corpori communicamus et sanguini.

Oratio super populum

Humiliate capita vestra Deo. Præterinde, Domine, fidelibus tuis dexteram coelestis auxilii: ut te toto corde perquirant; et, quæ digne postulant, consequi mereantur.

OFERTORIUMAS

Neleisk man suklupti, kaip esi pažadėjęs, ir niekad neleisk, kad pikta mane nugalėtų, Viešpatie. (Ps 118:133)

SEKRETA

Visagali Dieve, meldžiame, kad šios aukos aukojimas mūsų silpnumą apvalytų nuo visokio blogio ir apsaugotų.

GAVĖNIOS PREFACIJA

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, mums visada ir visur tau dėkoti, šventasis Viešpatie, visagali Tėve, amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Dėl Tavo didybės šlovina tave Angelai, garbina Viešpatystės, dreba Galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, o taip pat ir palaimintieji Serafimai bendrai džiūgaujanti tave šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakantys: Šventas.

KOMUNIJA

„Niekas tavęs nepasmerkė, moterie?“ „Niekas, Viešpatie“. „Nė aš tavęs nepasmerkėsiu. Eik ir daugiau nebenusidėk“. (Jn 8:10,11)

POSTKOMUNIJA

Visagali Dieve, meldžiame, kad būtume priskaičiuoti prie narių to, kurio kūną ir kraują priėmėme.

MALDA UŽ ŽMONIJĄ

Nulenkite savo galvas Dievui. Ištiesk, Viešpatie, tikintiesiems savo dangiškos pagalbos ranką, kad jie Tavęs visa širdimi ieškotų ir tai, ko vertai prašys, pelnytų gauti.

Proprium Missæ

SABBATO INFRA HEBDOMADAM III IN QUADRAGESIMA III GAVĖNIOS SAVAITĖS ŠEŠTADIENIS

Introitus

Verba mea auribus percipe, Domine, intèllege clamorem meum: intènde voci orationis meæ, Rex meus et Deus meus.

Ps. Quoniam ad te orabo, Domine: mane exaudies vocem meam. (Ps 5:2-4)

Collecta

Præsta, quaesumus, omnipotens Deus: ut, qui se, affligendo carnem, ab alimentis abstinent; sectando iustitiam, a culpa ieiunent.

Lectio

Lectio Daniëlis Prophætæ (Dan 9:15-17, 19-30, 33-62)
In diëbus illis: Erat vir habitans in Babylone, et nomen eius loakim: et accepit uxorem nomine Susanna, filiam Helciae, pulchram nimis, et timentem Deum: parentes enim illius, cum essent iusti, erudierunt filiam suam secundum legem Moysi. Erat autem loakim dives valde, et erat ei pomarium vicinum domui suæ: et ad ipsum confluabant iudei, eo quod esset honorabilior omnium. Et constituti sunt de populo duo senes iudices in illo anno: de quibus locutus est Dominus: Quia egressa est iniquitas de Babylone a senioribus iudicibus, qui videbantur regere populum. Isti frequentabant domum loakim, et veniebant ad eos omnes, qui habebant iudicia. Cum autem populus revertisset per meridies, ingrediebatur Susanna, et deambulabat in pomario viri sui. Et videbant eam senes cotidie ingredientem et deambulantem: et exarserunt in concupiscentiam eius: etevertèrunt sensum suum, et declinaverunt oculos suos, ut non viderent coelum, neque recordarentur iudiciorum iustorum. Factum est autem, cum observarent diem aptum, ingressa est aliquando sicut heri et nudius tertius, cum duabus solis puellis, volutque lavari in pomario: æstus quippe erat, et non erat ibi quisquam, præter duos senes absconditos et contemplantes eam. Dixit ergo puellis: Afferte mihi oleum et smigmata, et ostia pomarii claudite, ut laver. Cum autem egressæ essent puellæ, surrexerunt duo senes, et accurrerunt ad eam, et dixerunt: Ecce, ostia pomarii clausa sunt, et nemo nos videt, et nos in concupiscentia tui sumus: quam ob rem assentire nobis, et commiscere nobiscum. Quod si nolueris, dicemus contra te testimonium, quod fuerit tecum iuvenis, et ob hanc causam emiseris puellas a te. Ingemuit Susanna, et ait: Angustia sunt mihi undique:

INTROITAS

Išgirska mano žodžius, Viešpatie, atkreipk akį į mano dejonę! Klausykis mano maldos šauksmo, mano Karaliau ir mano Dieve.
Ps. Kai meldžiuosi, Viešpatie, auštanti tu girdi mano balsą. (Ps 5:2-4)

KOLEKTA

Meldžiame Tave visagali Dieve, kad tyrindami savo kūną ir susilaikydami nuo maisto, siektume teismo ir vengtume nuodėmės.

LEKCIJA

Skaitinys iš Pranašo Daniëlio knygos (Dan 9:15-17, 19-30, 33-62)
Anomis dienomis Babilone gyveno žmogus, vardu Joakimas. Buvo vedęs Hilkijos dukterį Susana, didelio grožio ir dievobaimingą moterį. Jos tėvai, būdami pamaldūs, buvo išauklėję savo dukterį pagal Mozės įstatymą. Joakimas buvo labai turtingas ir turėjo sodą prie savo namų. Pas jį dažnai susiedavo žydai, nes jis buvo visų garbingiausias. Tais metais du seniūnai buvo žmonių išrinkti būti teisėjais, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: „Nedorybė išėjo iš Babilono per seniūnus teisėjus, kurie tik dėjosi vedą žmones“. Šie vyrai būdavo dažnai Joakimo namuose ir visi, turį bylas, eidavo pas juos. Vidudienį, žmonėms išėjus, Susana eidavo į vyro sodą pasivaikščioti. Abu seniūnai, matydami ją kasdien įeinančią ir vaikščiojančią, užsidedę jos geisti. Jiedu pametė protą, nebegrėžė akių į Dangų ir užmiršo daryti teisingus sprendimus. Vieną dieną, jiems belaukiant tinkamos progos, ji įėjo į sodą, kaip paprastai, tik dviejų tarnaičių lydima. Ji norėjo sode maudytis, nes buvo labai karšta. Ten nebuvo jokio žmogaus, išskyrus anuos du seniūnus, pasislėpusius ir jos tykančius. „Atneškite man aliejaus ir kvepalų, – paliepė ji savo tarnaitėms, – ir uždarykite sodo vartus, kad galėčiau išsimaudyti“. Vos tarnaitėms išėjus, abu seniūnai pašoko ir pribėgo prie Susanos. „Štai, – sakė jie, – sodo vartai uždaryti, niekas negali mūsų matyti. Mes norime tavęs! Sutik ir atsiduok mums! O jei nesutinki, mes liudysime prieš tave, sakydami, jog tu išsiuntei savo tarnaites dėl to, kad su tavimi buvo jaunas vyriškis“. Susana sunkiai atsiduso. „Patekau į spąstus! Nes jei tai darysiu, man bus mirtis; jei to nedarysiu, neištrūksiu iš jūsų rankų. O vis dėlto

si enim hoc égero, mors mihi est: si autem non egero, non effúgiam manus vestras. Sed mélius est mihi absque ópere incidere in manus vestras, quam peccáre in conspéctu Dómini. Et exclamávit voce magna Susánna: exclamavérunt autem et senes adversus eam. Et cucúrrit unus ad óstia pomárii, et aperuit. Cum ergo audíssent clamórem fámuli domus in pomáriu, irruérunt per posticum, ut vidérent, quidnam esset. Postquam autem senes locúti sunt, erubéurunt servi veheménter: quia numquam dictus fúerat sermo huiuscémodi de Susánna. Et facta est dies crástina. Cumque veníisset pópulus ad loákim virum eius, venérunt et duo senióres, pleni iníqua cogitatióne advérsus Susánnam, ut interficerent eam. Et dixérunt coram pópulo: Míttite ad Susánnam filiám Helcíæ, uxórem loákim. Et statim misérunt. Et venit cum paréntibus et filiis et univérsis cognátis suis. Fiébant ígitur sui, et omnes qui nóverant eam. Consurgéntes autem duo senióres in médio pópuli, posuéront manus suas super caput eius. Quæ flens suspéxit ad coelum: erat enim cor eius fidúciám habens in Dómino. Et dixérunt senióres: Cum deambularémus in pomáriu soli, ingrèssa est hæc cum duábús puéllis: et clausit óstia pomárii, et dimísit a se puéllas. Venítque ad eam adoléscentis, qui erat abscondítus, et concúbuit cum ea. Porro nos, cum essémus in ángulo pomárii, vidéntes iniquitátem, cucúrrimus ad eos, et vídimus eos pariter commiscéri. Et illum quidem non quívimus comprehéndere, quia fórtior nobis erat, et apértis óstiis exsilívit: hanc autem cum apprehendíssémus, interrogávimus, quisnam esset adoléscentis, et nóluit indicáre nobis: huius rei testes sumus. Crédidit eis multitúdo quasi sénibus et iudícibus pópuli, et condemnavérunt eam ad mortem. Exclamávit autem voce magna Susánna, et dixit: Deus ætérne, qui absconditórum es cógitor. qui nosti ómnia, ántequam fiant, tu scis, quóniam falsum testimónium tulérunt contra me: et ecce, mórior, cum nihil horum fécerim, quæ isti malitíose composuéront advérsum me. Exaudívit autem Dóminus vocem eius. Cumque ducerétur ad mortem, suscitávit Dóminus spíritum sanctum pueri iunióris, cuius nomen Dániel. Et exclamávit voce magna: Mundus ego sum a sánguine huius. Et convérsus omnis pópulus ad eum, dixit: Quis est iste sermo, quem tu locútus es? Qui cum staret in médio eórum, ait: Sic fátui, filii Israèl, non iudicántes, neque quod verum est cognoscéntes, condemnástis filiám Israèl? Revertímini ad iudícium, quia falsum testimónium locúti sunt advérsus eam. Revérsus est ergo pópulus cum festinátione. Et dixit ad eos Dániel: Separáte illos ab ínvicem procul, et diiudicábo eos. Cum ergo divísi essent alter ab áltero, vocávit unum de eis, et dixit ad eum: Inveteráte diérum malórum, nunc venérunt peccáta tua, quæ operabáris prius: iudicans iudícia iniústa, innocéntes ópprimens, et dimíttens nóxios, dicénte Dómino: Innocéntem et iustum non

geriau man patekti į jūsų rankas, negu nusidėti Viešpaties akyse.“Tuomet Susana suklijo, o abu seniūnai pradėjo rėkti ant jos. Vienas jų nubėgo atidaryti sodo vartų. Namiškiai, išgirdę klyksmą sode, įpuolė pro šonines duris pažiūrėti, kas jai buvo atsitikę. Kai seniūnai išdėstė savo paaiškinimą, tarnai buvo pritrenkti iš gėdos, nes nieko panašaus jie niekad nebuvo girdėję apie Susaną. Kitą dieną, žmonėms susirinkus jos vyro Joakimo namuose, atėjo ir abu seniūnai, pilni nedorų minčių, pasmerkti Susaną mirti. Visų žmonių akivaizdoje jie įsakė: „Pašaukite Joakimo žmoną, Hilkijo dukterį Susaną“. Ji buvo pašaukta ir atėjo, lydima savo tėvų, vaikų ir visų savo giminių. Jos artimieji ir visi, kurie ją matė, plūdo ašaromis. Abu seniūnai pakilo ir, žmonių iš visų pusių supami, uždėjo savo rankas jai ant galvos. O ji verkdamą žvelgė į dangų, nes jos širdis pasitikėjo Viešpačiu. Seniūnai tarė: „Mums bevaikščiojant vieniems sode, įėjo ši moteris su dviem tarnaitėmis. Ji uždarė sodo vartus ir atleido tarnaites. Tuomet jaunas vyriškis, kuris buvo ten pasislėpęs, atėjo pas ją ir gulėjo su ja. O mes buvome sodo kampe ir, matydami tokį nusikaltimą, bėgome prie jų. Nors mes ir matėme juos gulinčius, bet vyro nutverti nepajėgėme, nes jis buvo už mus stipresnis. Jis atsidarė vartus ir paspruko. Betgi mes nutvėrėme šitą ir klausėme, kas buvo tas jaunas vyriškis. Ji atsisakė mums pasakyti. Visa tai mes liudijame“. Kadangi jie buvo žmonių seniūnai ir teisėjai, visa bendrija jais patikėjo ir pasmerkė ją mirti. O Susana, visu balsu šaukdama, kalbėjo: „Amžinasis Dieve! Tu žinai visas paslaptis ir žinai visa pirmiau, negu įvyksta. Tu žinai, kad jie melagingai liudijo prieš mane. Argi aš turiu mirti, nors nepadariau nieko, ką šie prieš mane prasimanė?!“ Viešpats išgirdo jos šauksmą. Kai ji buvo vedama mirti, Dievas pažadino vieno jaunuolio, vardu Danielis, šventąją dvasią, ir jis sušuko didžiu balsu: „Aš esu nekaltas dėl šios moters kraujo!“ Tuomet visi žmonės atsisuko į jį, klausdami: „Ką tu nori šiais žodžiais pasakyti?“ Atsistojęs tarp jų, jis atsakė: „Nejau jūs esate tokie kvaili, Izraelio vaikai?! Nejau pasmerksite mirti Izraelio dukterį, neištyrę ir nepažinę, kas tiesa? Grįžkite į teismo vietą, nes jie melagingai prieš ją liudijo“. Visi žmonės sugrįžo paskubomis. O Danielis kreipėsi į juos: „Atskirkite šiuos du toli vieną nuo kito. Aš juos apklausiu“. Kai jie buvo vienas nuo kito atskirti, jis pašaukė vieną iš jų ir kreipėsi į jį: „Tu pasenai skendėdamas nedorume! Pasivijo tave nūnai nuodėmės, kurias darei praeityje, skelbdamas neteisingus nuosprendžius, pasmerkdamas nekaltus ir išteisindamas kaltuosius, nors Viešpats sakė: 'Nekalto ir teisaus nežudysi!' Taigi dabar, jei tu tikrai matei šią moterį, pasakyk mums, po kokių medžių matei juos myluojantis?“ Jis atsakė: „Po mastikmedžių“. „Iš tikrųjų! – atkirto Danielis. – Tavo melas kris ant tavo

interficies. Nunc ergo, si vidisti eam, dic, sub qua arbóre vidéris eos colloquéntes sibi. Qui ait: Sub schino. Dixit autem Dániel: Recte mentítus es in caput tuum. Ecce enim, Angelus Dei, accépta senténtia ab eo, scindet te médium. Et, amóto eo, iussit veníre álium, et dixit ei: Semen Chánaan, et non Iuda, spécies decépít te, et concupiscéntia subvértit cor tuum: sic faciebátis filiábús Israèl, et illæ timéntes loquebántur vobis: sed filia Iuda non sustínuit iniquitátem vestram. Nunc ergo dic mihi, sub qua arbóre comprehénderis eos loquéntes sibi. Qui ait: Sub prino. Dixit autem ei Dániel: Recte mentítus es et tu in caput tuum: manet enim Angelus Dómini, gládiúm habens, ut secet te médium, et interficiat vos. Exclamávit itaque omnis coetus voce magna, et benedixérunt Deum, qui salvat sperántes in se. Et consurrexérunt advérsus duos senióres - convícerat enim eos Dániel ex ore suo falsum dixísse testimónium, - fecerúntque eis, sicut male égerant advérsus próximum: et interfecérunt eos, et salvátus est sanguis innóxius in die illa.

Graduale

Si ámbulem in médio umbræ mortis, non timébo mala: quóniam tu mecum es, Dómine.

V. Virga tua et báculus tuus, ipsa me consoláta sunt. (Ps 22:4)

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secundum Ioánnem (Ioann 8:1-11)

In illo témpore: Perréxit Iesus in montem Olivéti: et dilúculo íterum venit in templum, et omnis pópulus venit ad eum, et sedens docébat eos. Addúcunt autem scribæ et pharisæi mulierem in adultério deprehénsam: et statuérunt eam in médio, et dixérunt ei: Magister, hæc mulier modo deprehénsa est in adultério. In lege autem Moyses mandávit nobis huiúsmodi lapidáre. Tu ergo quid dicís? Hoc autem dicébant tentántes eum, ut possent accusáre eum. Iesus autem inclínans se deórsum, dígito scribébat in terra. Cum ergo perseverárent interrogántes eum, eréxit se, et dixit eis: Qui sine peccáto est vestrum, primus in illam lápidem mittat. Et íterum se inclínans, scribébat in terra. Audiéntes autem unus post unum exíbant, incipiéntes a senióribus: et remánsit solus Iesus, et múlier in médio stans. Erigens autem se Iesus, dixit ei: Múlier, ubi sunt, qui te accusábant? nemo te condemnávit? Quæ dixit: Nemo, Dómine. Dixit autem Iesus: Nec ego te condemnábo: Vade, et iam ámplius noli peccáre.

galvos! Dievo angelas jau paėmė iš Dievo nuosprendį ir perskels tave per pusę!“ Tuomet jis paliepė pavesti jį į šalį ir atvesti kitą. „Kanaano palikuoni, ne Judo, – tarė jam Danielis, – grožis tave suvedžiojo ir gašli aistra ištvirkino tavo širdį! Taip jūs elgėtės su Izraelio dukterimis, – bijodamos jūsų, jos atsiduodavo jums. Bet ši Judo duktė negalėjo pakęsti jūsų nedorumo. O dabar pasakyk man, po kokių medžių užklupai juos myluojantis?“ Jis atsakė: „Po ažuolu“. „Iš tikrųjų! – atkirto jam Danielis. – Ir tavo melas kris ant tavo galvos! Dievo angelas laukia, laikydamas kalaviją rankoje, perkirsti tave per pusę ir sunaikinti judu abu!“ Visa bendrija pratrūko džiaugsmo šauksmais ir šlovino Dievą, kuris išgelbsti juo pasitikinčius. Paskui jie atsisuko prieš tuos du seniūnus, nes jų pačių žodžiais Danielis buvo įrodęs, kad jie buvo melagingai liudiję. Jie nubaudė seniūnus bausme, kurią seniūnai norėjo primesti savo artimui. Jie juos užmušė. Taip nekaltas kraujas buvo tą dieną išgelbėtas.

GRADUALAS

Nors einu per tamsiausią slėnį, nebijau jokio pavojaus, nes tu su manimi, Viešpatie.

V. Tavo ganytojo lazda ir vėzdą – jie mane apgins. (Ps 22:4)

EVANGELIJA

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys (Jn 8:1-11)

Anuo metu Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. Auštant jis vėl pasirodė šventykloje. Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsisėdęs juos mokė. Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė moterį, sugautą svetimaujant. Pastatė ją viduryje ir kreipėsi į jį: „Mokytojau, ši moteris buvo nutverta svetimaujant. Mozė mums įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi?“ Jie tai sakė, spėsdami jam pinkles, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant žemės. Jiems nesiliaujant kamantinėti, jis atsitiesė ir tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį“. Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų. Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris. Atsitiesęs Jėzus paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie“. Jėzus jai tarė: „Nė aš tavęs nepasmerkusi. Eik ir daugiau nebensidėk“.